

bejde i traditionel form. Det er nu heller ikke altid lykkedes i et helt firkantet mønster.

Så jeg må indrømme, at jeg er sådan lidt i tvivl. Jeg er ikke sikker på, at der ikke skal være nogle normer. Jeg tror heller ikke, at forslagsstillerne faktisk mener, at der ikke må være et krav fra arbejdstagers side. Men det skal være mindre firkantet end det eksisterende. Jeg kan ikke se nogen som helst nytte i at opretholde en 11-timers-regel, hvis ikke medarbejderne ønsker det, eller en tofridagsregel, hvis ikke medarbejderne ønsker det. Det kan jeg ikke se nogen grund til. Men stadig væk igen: Man kan jo godt forestille sig, at der er hjemmearbejdende arbejdstagere nu og i fremtiden, der har brug for en beskyttelse.

Så lad os tage en mere fleksibel beskyttelse. Det er det, vi kan gå ind for, og jeg tror også, at det er det, som egentlig bunder i beslutningsforslaget. Derfor ser vi frem til, at ministeren vil se på en mere hensigtsmæssig indretning af systemet.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne. Nej, hr. Thorkild Fransgaard, undskyld. Ja, ja, man kan jo også tage fejl. Nej, du skal også have ordet. Sådan skal det være.

Thorkild B. Fransgaard (FRI):

Frihed 2000 kan støtte det her beslutningsforslag. Det kan vi, fordi vi mener, at lovgivningen skal tilpasses virkeligheden. Virkeligheden er jo, at flere og flere medarbejdere ønsker, hvis det overhovedet er muligt, at arbejde hjemme. Det gælder salgschefer, det gælder montører og det er efterhånden blevet gældende inden for nogle industrier for masser af samlere, dem, der sidder og samler de forskellige ting, og jeg kan blive ved.

Hvorfor har de mennesker valgt at arbejde hjemme, hvis det er muligt? Jo, det er netop for at få så fleksibel en arbejdstid som overhovedet muligt. Nogle ønsker endda at presse den meget sammen. Og derfor mener jeg, at vi må støtte det her. Om det skal formuleres på en anden måde, ved jeg ikke. Men det er forkert i vort samfund at have en lovgivning, som ikke er i trit med virkeligheden.

Nu er der ligesom lagt op til i debatten, at det er arbejdsgiverne, der ønsker det her, men jeg er overbevist om, at det mindst lige så meget er arbejdstagerne, for der er sket så meget på det område de sidste år.

Hvordan det nøjagtigt skal gøres, må vi tale om i udvalget. Og jeg kunne også godt forstå på såvel arbejdsministeren som på ordføreren, at man jo ikke er helt afvisende, måske nok over for forslaget her, men for at der skal ses på det. Det er nødvendigt, og det ville man godt være med til. Ellers så sker der jo det, at hvis den lov, vi har nu, bliver håndhævet – og det gør den jo heldigvis ikke – så ville der være mange mennesker, der ville komme i klemme. Og det kan ikke være rigtigt, at vi har sådan en lovgivning.

Så derfor støtter vi det her beslutningsforslag, men når loven skal udmøntes, så skal det på en eller anden måde også, som jeg var oppe at sige i min korte bemærkning til ordføreren, gøres sådan, at arbejdstageren kan sige fra, men sandelig også sådan, at arbejdsgiveren kan sige fra. Det kan ikke hjælpe, at arbejderen presser det hele sammen i den ene ende af ugen. Det gælder begge veje.

Så derfor skal vi ikke se det her som et lovforslag, arbejdsgiverne ønsker. Jeg er sikker på, at det lige så meget er arbejdstagerne. Vi står jo altså i en helt anden situation, end vi bare gjorde for ganske få år siden. Vi ser med glæde, at vi kommer til at diskutere netop, hvordan loven skal være. Det vil jeg gerne være med til at snakke om i udvalget.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Og så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Charlotte Antonsen.

Charlotte Antonsen (V):

Hvis vi ser på, hvad der er blevet sagt i dag, så ser det jo nærmest ud, som om der er et flertal for at ændre reglerne, og det vil jeg da starte med at glæde mig over. Om det er SF eller De Radikale, der har fortjenesten, kan være svært at vurdere, for jeg synes, at der blev sagt meget tvetydigt fra begge de to partier. Men jeg vil altså vælge at tolke det på den måde, at der er nye regler og nye mere fleksible regler på vejen.

Der er dog ét spørgsmål i den forbindelse, som står tilbage, og det er, hvem der egentlig repræsenterer Socialdemokratiet i denne her sag. For hvis man hører på hovedordføreren for arbejdsmarkedspolitik, hr. Aage Brusgaard, så lyder det nærmest, som om intet kan få Socialdemokratiet til at ændre holdning i denne sag. Men derimod hørte jeg større grad af fleksibilitet fra både arbejdsministerens side og fra hr. Bjarne Laustsens side.